

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2021. április 22.*

„Fellebbezés – Vámunió – 952/2013/EU rendelet – A 211. cikk (6) bekezdése – Bizonyos szemcseorientált elektromos acéltermékek aktív feldolgozásának engedélyezése – Az uniós gyártók alapvető érdekeire gyakorolt negatív hatás kockázata – Gazdasági feltételek vizsgálata – (EU) 2015/2447 végrehajtási rendelet – 259. cikk – Az Európai Bizottság gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításai – EUMSZ 263. cikk – Keresettel nem megtámadható jogi aktus”

A C-572/18. P. sz. ügyben,

a **thyssenkrupp Electrical Steel GmbH** (székhelye: Gelsenkirchen [Németország]),

a **thyssenkrupp Electrical Steel Ugo** (székhelye: Isbergues [Franciaország])

(képviselik őket: M. Günes és L. Heinisch Rechtsanwältin)

fellebbezőknek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. szeptember 13-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J.-F. Brakeland és F. Clotuche-Duvieusart, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, N. Piçarra (előadó), D. Šváby, S. Rodin és K. Jürimäe bírák,

főtanácsnok: G. Hogan,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2020. november 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésükkel a thyssenkrupp Electrical Steel GmbH és a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo azt kéri, hogy a Bíróság semmisítse meg az Európai Unió Törvényszéke 2018. július 2-i thyssenkrupp Electrical Steel és thyssenkrupp Electrical Steel Ugo kontra Bizottság ügyben hozott azon végzését (T-577/17, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott végzés, EU:T:2018:411), amellyel a Törvényszék elutasította az Európai Bizottságnak a vámszakértői csoport „Tranzittól eltérő különös eljárások” egysége 2017. május 2-i hatodik értekezletének a jegyzőkönyvében szerepelő megállapításait, abban az értelemben, hogy nem állt fenn az Euro-Mit Staal BV (a továbbiakban: EMS) által kért, a bizonyos szemcseorientált elektromos acéltermékek aktív feldolgozása engedélyezésének az Európai Unió termelőinek alapvető érdekeire gyakorolt negatív hatásának kockázata.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2913/92 rendelet

- 2 Az 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2000. L 311., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o., a továbbiakban: 2913/92 rendelet) 130–136. cikke a vámfelügyelet melletti feldolgozási eljárásról szól.
- 3 A 2913/92 rendelet 130. cikke ekként rendelkezett:

„A vámfelügyelet melletti feldolgozási eljárás lehetővé teszi a Közösség vámterületén nem közösségi áruk felhasználását olyan műveletekben, amelyek megváltoztatják jellegüket vagy állapotukat anélkül, hogy azokra behozatali vámok vagy kereskedelempolitikai intézkedések vonatkoznának, és lehetővé teszi, hogy az ilyen műveletekből származó termékeket a rájuk vonatkozó behozatali vámtétel mellett bocsássák szabad forgalomba. Az ilyen termékeket feldolgozott termékeknek nevezik.”
- 4 E rendelet 132. cikke szerint:

„A vámfelügyelet melletti feldolgozásra szóló engedély annak a személynek a kérelmére kerül kiadásra, aki a feldolgozást végzi annak elvégzése felől intézkedik.”
- 5 Az említett rendelet 133. cikke előírta:

„Az engedély kizárólag akkor adható ki:

[...]

e) ha valamely közösségbeli feldolgozási tevékenység létrehozásának vagy fenntartásának elősegítésére irányuló eljárásához szükséges feltételek anélkül teljesülnek, hogy az káros hatással lenne a hasonló áruk közösségi termelőinek alapvető érdekeire (gazdasági feltétel). A gazdasági feltételeknek megfelelőnek minősülő esetek a bizottsági eljárással összhangban határozhatók meg.”
- 6 Ugyanezen rendelet 247–249. cikkének megfelelően a Bizottságot egy bizottság segítette.

- 7 A 2913/92 rendeletet hatályon kívül helyezte és felváltotta a Közösségi Vámkódex létrehozásáról (Modernizált Vámkódex) szóló, 2008. április 23-i 450/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2008. L 145., 1. o.), amelyet az Unió Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.; a továbbiakban: Vámkódex) helyezett hatályon kívül és váltott fel.

A 2454/93 rendelet

- 8 A 2001. május 4-i 993/2001/EK bizottsági rendelettel (HL 2001. L 141., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 11. kötet, 286. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. kötet, 6. fejezet, 3. o., a továbbiakban: 2454/93 rendelet) 502. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Kivéve azt az esetet, ha a 3., 4., vagy 6. fejezet szerint a gazdasági feltételeket teljesítettnek tekintik, a [vámfelügyelet melletti feldolgozásra vonatkozó] engedély nem adható meg anélkül, hogy a vámhatóságok megvizsgálják a gazdasági feltételeket.”

- 9 E rendelet 503. cikke így rendelkezett:

„A gazdasági feltételek vizsgálata a Bizottság bevonásával, akkor lehetséges, ha:

- a) az érintett vámhatóságok az engedély kiadása előtt vagy után konzultálni kívánnak;
- b) egy másik vámigazgatás kifogással él a kiadott engedéllyel kapcsolatban;
- c) azt a Bizottság kezdeményezi.”

- 10 Az említett rendelet 504. cikkének (1) és (4) bekezdése értelmében:

„(1) Ha az 503. cikk szerinti vizsgálatot kezdeményeznek, az ügyiratot meg kell küldeni a Bizottságnak. Tartalmaznia kell a már elvégzett vizsgálat eredményeit.

[...]

(4) Az érintett vámhatóságok és minden más hasonló engedélyekkel vagy kérelmekkel foglalkozó vámhatóság figyelembe veszi a bizottság következtetéseit.”

- 11 A 2454/93 rendeletet hatályon kívül helyezte a 2016. április 1-jei (EU) 2016/481 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2016. L 87., 24. o.).

A Vámkódex

- 12 A Vámkódex „Fogalom meghatározások” című 5. cikkének 39. pontja kimondja, hogy a „határozat” fogalma e kódex alkalmazásában úgy értendő, mint „a vámhatóságoknak a vámjogszabályokkal kapcsolatos bármely olyan aktusa, amellyel egy konkrét esetben döntést hoznak, és amely az érintett személyre vagy személyekre joghatással van”.

13 E kódexnek a „Kérelem alapján hozott határozatok” című 22. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha valamely személy kérelmez egy, a vámjogszabályok alkalmazásához kapcsolódó határozatot, e személynek minden, az illetékes vámhatóságok által kért, a határozathozatalhoz szükséges információt rendelkezésre kell bocsátania.

[...]

(2) A vámhatóságok késedelem nélkül és legkésőbb a határozat iránti kérelem kézhezvételét követő 30 napon belül ellenőrzik, hogy teljesülnek-e a kérelem elfogadásának a feltételei.

Ha a vámhatóságok azt állapítják meg, hogy a kérelem tartalmazza mindazokat az információkat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a határozatot meghozzák, az első albekezdésben meghatározott határidőn belül közlik a kérelmezővel, hogy a kérelmet elfogadták.

(3) eltérő rendelkezés hiányában az illetékes vámhatóság az (1) bekezdésben említett határozatot késedelem nélkül és legkésőbb a kérelem elfogadásától számított 120 napon belül meghozza, és erről a kérelmezőt egyidejűleg értesíti.

[...]

(6) Egy olyan határozat meghozatala előtt, amely hátrányosan érintené a kérelmezőt, a vámhatóságoknak közölniük kell a határozatuk alapjául használni kívánt okokat a kérelmezővel, akinek meg kell adni a lehetőséget arra, hogy kifejezze álláspontját egy attól a naptól számított, meghatározott időtartamon belül, amelyen a közlést megkapta vagy úgy tekintendő, hogy megkapta. Ezen időtartam lejártát követően a kérelmezőt megfelelő formában értesíteni kell a határozatról.

[...]

(7) A kérelmezőt hátrányosan érintő határozatban meg kell jelölni az alapjául szolgáló okokat és utalni kell a 44. cikkben meghatározott jogorvoslati jogra.”

14 Az említett kódex „Jogorvoslati jog” című 44. cikkének (1) és (3) bekezdése kimondja:

„(1) Bármely személynek joga van jogorvoslati kérelmet benyújtani a vámhatóság által a vámjogszabályok alkalmazásával kapcsolatban hozott bármely olyan határozat ellen, amely őt közvetlenül és személyesen érinti.

Bármely személy, aki vagy amely a vámhatóságtól egy határozat meghozatalát kérte, és kérelmére a határozatot nem kapta meg a 22. cikk (3) bekezdésében említett határidőn belül, szintén jogosult a jogorvoslati jog gyakorlására.

[...]

(3) A jogorvoslatot abban a tagállamban kell benyújtani, ahol a határozatot hozták vagy annak meghozatalát kérték.”

15 Ugyanezen kódex 211. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vámhatóság engedélye szükséges a következő esetekben:

a) az aktív [...] és feldolgozási eljárás [...] alkalmazása;

[...]

(4) eltérő rendelkezés hiányában és a (3) bekezdés kiegészítésekként, az (1) bekezdésben említett engedély csak a következő feltételek összességének teljesülése esetén adható meg:

- a) a vámhatóság anélkül gyakorolhatja a vámfelügyeletet, hogy a gazdasági igényekhez képest aránytalan adminisztratív intézkedéseket kellene bevezetnie;
- b) az uniós termelők alapvető érdekeit nem érintené hátrányosan a feldolgozási eljárásra vonatkozó engedély (gazdasági feltételek).

(5) Az uniós termelők alapvető érdekei nem tekintendők hátrányosan érintettnek a (4) bekezdés b) pontjában említettek szerint, kivéve ha ennek az ellenkezője bizonyított, vagy akkor, ha a gazdasági feltételeket teljesítettnek kell tekinteni.

(6) Ha bizonyíték van arra, hogy az uniós termelők alapvető érdekei valószínűleg hátrányt szenvednének, akkor uniós szinten meg kell vizsgálni a gazdasági feltételeket.”

- 16 A Vámkódex 213. cikke „A végrehajtási hatáskörök átruházása” címet viseli, és az első bekezdésében előírja:

„A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén meghatározza a 211. cikk (6) bekezdésében említett gazdasági feltételek vizsgálatára vonatkozó eljárási szabályokat.”

A felhatalmazáson alapuló rendelet

- 17 A 952/2013 rendeletnek az Unió Vámkódex egyes rendelkezéseire vonatkozó részletes szabályok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2015. július 28-i (EU) 2015/2446 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2015. L 343., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 164. o.; HL 2018. L 192., 62. o. a továbbiakban: felhatalmazáson alapuló rendelet) 166. cikke (1) bekezdésében kimondja azt az általános szabályt, amely szerint a Vámkódex 211. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt feltétel nem alkalmazandó az aktív feldolgozási engedélyekre, miközben e szabály alól három kivételt ír elő.

A végrehajtási rendelet

- 18 A 952/2013 rendelet egyes rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. november 24-i (EU) 2015/2447 bizottsági végrehajtási rendeletnek (HL 2015. L 343., 558. o.; helyesbítések: HL 2016. L 87., 35. o.; HL 2017. L 101., 195. o.; HL 2018. L 157., 27. o.; HL 2019. L 181., 124. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) „A gazdasági feltételek vizsgálata” című 259. cikkének szövege a következő:

„(1) Ha a Vámkódex 211. cikkének (6) bekezdésével összhangban el kell végezni a gazdasági feltételek vizsgálatát [az e kódex] 211. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említettek szerinti engedély kérelmezését követően, a kérelemre vonatkozó határozat meghozatalában illetékes vámhatóság szerinti vámigazgatás ilyen vizsgálatot kérve haladéktalanul továbbítja az ügyet a Bizottságnak.

[...]

(4) A Bizottság a tagállamok képviselőiből álló szakértői csoportot hoz létre, amely tanácsadással szolgál a Bizottság számára arról, hogy teljesülnek-e a gazdasági feltételek.

(5) A gazdasági feltételekről kialakított következtetést az érintett vámhatóság, valamint az összes többi, hasonló kérelmekkel vagy engedélyekkel foglalkozó vámhatóság köteles figyelembe venni.

A gazdasági feltételekről kialakított következtetésekben megállapítható, hogy a vizsgálat tárgyát képező eset egyedi, és ezért nem szolgálhat precedensként más kérelmek vagy engedélyek tekintetében.

[...]

A C(2016) 3301 final határozat

- 19 A bizottsági szakértői csoportok létrehozásáról és működéséről szóló horizontális szabályok megállapításáról szóló, 2016. május 30-i (C(2016) 3301 final) bizottsági határozat 3. cikke (1) bekezdésének c) pontja előírja, hogy e csoportok a Bizottság számára tanácsadást biztosítanak és rendelkezésre bocsátják szakértelmüket, többek között a jogszabályok végrehajtását, valamint a tagállamokkal való koordinációt és együttműködést illetően. E határozat 5. cikke szerint a szakértői csoport megbízatását egyértelműen meg kell határozni, feladatköreit pedig a lehető legpontosabban kell megállapítani.
- 20 A vámügyi szakértői csoportot a végrehajtási rendelet 259. cikkének (4) bekezdése alapján hozták létre, és az előző pontban említett horizontális szabályok hatálya alá vonták. E csoport szerepe a 2016. május 3-án elfogadott „referenciakifejezések” [Ares (2016) 2109319] 2. cikke g) pontjának megfelelően a gazdasági feltételek teljesülésének vizsgálatára vonatkozó bizottsági és szervezeti tanácsadásban áll.

A jogvita előzményei

- 21 A jogvita előzményeit a megtámadott végzés 1-8. pontja tartalmazza, és azok a jelen eljárás szempontjából a következőképpen foglalhatók össze.
- 22 2017. február 21-én az EMS a Vámkódex 211. cikke (1) bekezdése a) pontjának megfelelően aktív feldolgozás engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be a holland vámhatósághoz bizonyos, Japánból származó szemcseorientált elektromos acéltermékek vonatkozásában.
- 23 2017. február 27-én e hatóság a végrehajtási rendelet 259. cikkének (1) bekezdése alapján megküldte az iratokat a Bizottságnak, és kérte, hogy vizsgálja meg a gazdasági feltételeket.
- 24 2017. május 2-án a gazdasági feltételek kérdése a vámügyi szakértői csoport „Az árutovábbításon kívüli különleges eljárások” részlege hatodik ülésének alkalmával vita tárgyát, majd kedvező eredményre vezető szavazás tárgyát képezte. A Bizottság ennek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az aktív feldolgozásra vonatkozó engedély gazdasági feltételei teljesülnek (a továbbiakban: vitatott megállapítások).
- 25 Ugyanezen a napon a holland vámhatóság kiadta az EMS részére az aktív feldolgozásra vonatkozó engedélyt a 2017. május 2. és 2020. május 1. közötti időszakra.
- 26 2017. július 12-én a fellebbezők kifogást nyújtottak be a holland vámhatósághoz ezen engedély kiadásával szemben.
- 27 Az e kifogásokra vonatkozó 2017. december 11-i előzetes határozataiban a holland vámhatóság megállapította, hogy „köteles” (*verplicht*) volt a kért engedélyek megadására, mivel köteles volt „figyelembe venni [a vitatott megállapításokat]”.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott végzés

- 28 A fellebbezők a Törvényszék Hivatalához 2017. augusztus 25-én benyújtott keresetlevelükkel keresetet indítottak a vitatott megállapítások megsemmisítése iránt.

- 29 A Törvényszék Hivatalához 2017. november 6-án benyújtott külön beadványában a Bizottság a Törvényszék eljárási szabályzatának 130. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt, amelyet elsődlegesen az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktus hiányára, másodlagosan pedig a fellebbezőknek az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett közvetlen és személyükben való érintettségének hiányára alapított.
- 30 Az elfogadhatatlansági kifogásról határozva a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy a vitatott megállapítások nem minősülnek az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak, és ennél fogva a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította, anélkül hogy határozott volna a fellebbezők EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett közvetlen és személyükben való érintettségének kérdéséről.

A Bíróság előtti eljárás és a fellebbezők kérelmei

- 31 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;
 - nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;
 - az ügy érdemének megindításával utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé az eljárás folytatása céljából, és
 - a Bizottságot kötelezze a jelen eljárásban felmerült költségek viselésére.
- 32 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést mint megalapozatlant, és
 - a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.
- 33 A 2019. március 7-i thyssenkrupp Electrical Steel és thyssenkrupp Electrical Steel Ugo kontra Bizottság végzésben (C-572/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:188) a Bíróság elnöke elutasította az EMS által a Bizottság kérelmeinek támogatása végett előterjesztett beavatkozási kérelmet azzal az indokkal, hogy az EMS nem igazolta a jogvita kimeneteléhez fűződő érdekét.

A fellebbezésről

- 34 Fellebbezésük alátámasztására a fellebbezők öt jogalapra hivatkoznak. Első jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy sem a Vámkódex, sem a felhatalmazáson alapuló rendelet, sem a végrehajtási rendelet nem biztosít hatáskört a Bizottságnak arra, hogy aktív feldolgozási engedély megadására irányuló eljárás keretében a nemzeti hatóságokat kötelező határozatokat fogadjon el. A második jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság szerepe a gazdasági feltételek vizsgálata során tisztán eljárási jellegű. A harmadik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a 2006. május 11-i Friesland Coberco Dairy Foods ítélet (C-11/05, a továbbiakban: Friesland Coberco ítélet, EU:C:2006:312) jogilag kötelező erejű a végrehajtási rendelet 259. cikke (5) bekezdésének értelmezéséhez. A negyedik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel a vitatott megállapítások kötelező jellegének bizonyítékaként nem vette figyelembe a 2016. augusztus 5-i „A [Vámkódex] 211. cikkének (6) bekezdése és a [végrehajtási rendelet] 259. cikke szerinti gazdasági feltételek vizsgálatára vonatkozó közigazgatási gyakorlat” című dokumentumot (*Administrative practice regarding the examination of the*

economic conditions in accordance with Articles 211(6) [Union Customs Code (UCC)] and 259 [UCC Implementing Act (IA UCC)] [Ares(2016)4155451, a továbbiakban: közigazgatási megállapodás]. Az ötödik jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem állapította meg, hogy a fellebbezőket a vitatott megállapítások közvetlenül és személyükben érintik.

- 35 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy a Bizottság válaszbeadványában, anélkül hogy formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelt volna, jelezte, hogy abban az esetben, ha a fellebbezők nem indítottak volna bírósági eljárást az EMS-nek adott aktív feldolgozási engedéllyel szembeni kifogásuk holland vámhatóság általi elutasítása ellen, ezen engedély jogerőre emelkedett volna, így nem igazolná a fellebbezés fenntartásához fűződő érdeküket.
- 36 Válaszukban azonban a fellebbezők megerősítették, hogy ilyen eljárásokat indítottak a holland bíróságok előtt, amit a Bizottság is elismert viszonválaszában.
- 37 Következésképpen el kell utasítani a Bizottságnak a fellebbezés fenntartásához fűződő érdeke igazolásának hiányára alapított érveit.

Az első, a második és a negyedik jogalapról

A felek érvei

- 38 E jogalapokkal, amelyeket az összefüggésükre tekintettel együtt kell vizsgálni, a fellebbezők azt kifogásolják, hogy a Törvényszék azon kérdés értékelése keretében, hogy a vitatott megállapítások az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősülnek-e, három tekintetben tévesen alkalmazta a jogot, egyrészt a Vámkódex, a felhatalmazáson alapuló rendelet és a végrehajtási rendelet gazdasági feltételek vizsgálatára irányuló eljárásra vonatkozó, másrészt pedig a közigazgatási megállapodás rendelkezéseinek értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatban.
- 39 A megtámadott végzés 48. pontja ellen irányuló első jogalap alátámasztása érdekében a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Bizottság végrehajtási hatáskörei alapján olyan eljárást vezetett be, amelyben azt a kérdést, hogy a gazdasági feltételek teljesülnek-e, uniós szinten kell vizsgálni, mivel e feltételek vizsgálatára semmilyen hatáskört nem ruházott a nemzeti vámhatóságokra. Egy ilyen eljárás bevezetése különbséget jelentene a Bíróság által a Friesland Coberco ítéletben értelmezett 2913/92 rendelethez viszonyítva.
- 40 A fellebbezők szerint, mivel az aktív feldolgozás engedélyezése a gazdasági feltételek teljesülésétől függ, és mivel a nemzeti vámhatóságok nem jogosultak e kérdés vizsgálatára, a Bizottság e területen tett megállapításai szükségszerűen kötelezőek e hatóságok számára. E következtetést megerősíti a közigazgatási megállapodás, valamint a holland vámhatóság 2017. december 11-i, a fellebbezők kifogásaival kapcsolatos előzetes határozatai.
- 41 A fellebbezők arra is hivatkoznak, hogy a Bizottság arra vonatkozó hatáskörét, hogy a gazdasági feltételek vizsgálatát követően kötelező határozatokat fogadjon el, nem kérdőjelezheti meg sem az a tény, hogy a végrehajtási rendelet 259. cikke a „megállapítások” e vizsgálatából származó jogi aktust jelöli, sem pedig az, hogy ezen intézményt a vámügyi szakértői csoport segíti. E tekintetben hangsúlyozzák, hogy az aktus elfogadásának formája nem módosíthatja annak jellegét, és hogy e csoport véleményeinek pusztán konzultatív jellegük van.
- 42 A megtámadott végzés 49. és 50. pontja ellen irányuló második jogalap alátámasztása érdekében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Vámkódex, a felhatalmazáson alapuló rendelet vagy a végrehajtási rendelet egyetlen rendelkezése sem korlátozza a Bizottság szerepét a vámügyi szakértői csoportban a

tagállami képviselők szavazatainak összegyűjtésében, valamint e szavazatok megszámlálásában. A fellebbezők szerint, mivel a Bizottság nem köteles követni e szakértői csoport tanácsait, „jogilag” felelős a gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításaiért.

- 43 Ennélfogva a fellebbezők úgy vélik, hogy az ilyen kérelmek kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktusnak minősülnek, következésképpen az EUMSZ 263. cikk alapján keresettel megtámadhatók.
- 44 A megtámadott végzés 66. pontja ellen irányuló negyedik jogalap alátámasztása érdekében a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a Bizottság gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításai terjedelmének vizsgálata során, amennyiben nem vette figyelembe a közigazgatási megállapodást e következtetések kötelező jellegének bizonyítékaként, míg e megállapodás 3. pontjának első bekezdése pontosítja, hogy „a Bizottság megállapítása[i] kötelező[ek] az illetékes vámhatóságokra nézve, és [...] nem térhetnek el azoktól”. Egyébiránt a holland vámhatóság kijelentette, hogy a vitatott megállapítások értelmében „köteles” (*verplicht*) a kért engedély megadására.
- 45 A Bizottság vitatja e jogalapok megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

- 46 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősül az intézmények által elfogadott valamennyi olyan rendelkezés, függetlenül a formájától, amelyek olyan kötelező joghatások kiváltására irányulnak, amelyek a felperes érdekeit sérthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. pont; 2016. szeptember 20-i Mallis és társai kontra Bizottság és EKB ítélet, C-105/15 P–C-109/15 P, EU:C:2016:702, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 47 Ezzel szemben az EUMSZ 263. cikkben előírt bírósági felülvizsgálat nem vonatkozik egy olyan jogi aktusra sem, amely nem vált ki kötelező joghatást, mint amilyenek az előkészítő, a megerősítő és a tisztán végrehajtási aktusok, az egyszerű ajánlások és vélemények, valamint főszabály szerint a belső utasítások (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 12-i Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság végzés, C-16/16 P, EU:C:2012:79, 27. pont).
- 48 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint annak megállapításához, hogy a megtámadott jogi aktus kivált-e ilyen joghatásokat, a jogi aktus lényegét kell figyelembe venni, és e hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az elfogadásának körülményeit, valamint az azt elfogadó intézmény hatáskörét (2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. pont).
- 49 Csak akkor más a helyzet, ha az előkészítő eljárás során hozott aktusok önmagukban is végpontját jelentenék egy, az intézményt érdemi döntésre feljogosító eljárástól különböző eljárásnak (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 11. pont).
- 50 Mindenesetre, bár a tisztán előkészítő jellegű intézkedések mint olyanok nem képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát, az azokat érintő esetleges jogellenességre ugyanakkor lehet hivatkozni az azon végleges aktus ellen indított kereset alátámasztása érdekében, amelynek előkészítő szakaszát jelentik (1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 12. pont).

- 51 A jelen ügyben a Törvényszék először is a megtámadott végzés 48. pontjában megállapította, hogy sem a Vámkódex, sem a felhatalmazáson alapuló rendelet, sem a végrehajtási rendelet nem ruház a Bizottságra határozathozatali hatáskört, még kevésbé kötelező határozatok hozatalára irányuló hatáskört a nemzeti vámhatóságok számára a gazdasági feltételek vizsgálata keretében.
- 52 Ezt követően a Törvényszék a megtámadott végzés 49. pontjában megjegyezte, hogy a Vámkódex egyáltalán nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy maga végezze el a gazdasági feltételek vizsgálatát, és ezen intézménynek az egyrésztől a közte és a tagállamok szakértői, másrésztől pedig az érdekelt vámhatóságok közötti együttműködésben betöltött szerepét tisztán eljárási jellegűnek írta le. Márpedig a Törvényszék szerint ez az együttműködés nem keverendő össze egy uniós döntéshozatali jogi eszközzel, amely esetében az informális keretek között hozott megállapítások a tagállamokra kötelezők volnának.
- 53 Végül a Törvényszék a megtámadott végzés 50. pontjában hangsúlyozta, hogy a Bizottság által a Vámkódex 213. cikkén alapuló végrehajtási jogkör alapján lefolytatott eljárásból nem következik, hogy ezen intézménynek ki kellene fejtenie véleményét, vagy mérlegelési jogkört kellene gyakorolnia azon kérdést illetően, hogy a gazdasági feltételek teljesülnek-e.
- 54 Egyébiránt a Törvényszék a megtámadott végzés 66. pontjában megállapította egyrészt, hogy a közigazgatási megállapodás csupán egy korábbi, a 2454/93 rendelet releváns rendelkezéseinek alkalmazására vonatkozó adminisztratív dokumentumot váltott fel, másrészt pedig azt, hogy mivel e dokumentum nem vonta le a Friesland Coberco ítéletből eredő következményeket, nem szolgálhatott a közigazgatási megállapodásban foglalt értelmezés érvényes alapjául.
- 55 Az első és a második fellebbezési jogalap keretében a fellebbezők lényegében úgy vélik, hogy a Vámkódex, a felhatalmazáson alapuló rendelet és a végrehajtási rendelet releváns rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy a Bizottság által a vámügyi szakértői csoporttal együttműködve uniós szinten lefolytatott, a gazdasági feltételek vizsgálatára irányuló eljárás önálló és elválasztható az aktív feldolgozási eljárás engedélyezési eljárásától.
- 56 Mindazonáltal először is a Bizottságnak a vitatott megállapításokhoz hasonló gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításai az aktív feldolgozás engedélyezésére irányuló eljárás részét képezik, amelynek keretében a Vámkódex 211. cikke (1) bekezdése a) pontjának megfelelően az aktív feldolgozási eljárás alá vonáshoz a nemzeti vámhatóságok engedélye szükséges, és így e hatóságok ezen eljárás keretében kizárólagos jelleggel gyakorolják a végső döntéshozatali jogkört.
- 57 E megállapítást megerősítik a Vámkódex 22. cikkének rendelkezései. E cikk (3) bekezdése értelmében ugyanis az illetékes vámhatóság feladata, hogy a vámjogszabályok alkalmazása iránti kérelmet követően hozza meg a határozatot, és erről a kérelmezőt a jogszabályban előírt határidőn belül értesítse. Az említett cikk (6) bekezdése pedig arra kötelezi a vámhatóságokat, hogy a kérelmező számára esetlegesen kedvezőtlen következményekkel járó határozat meghozatala előtt közöljék vele azokat az indokokat, amelyekre a határozatát alapítani kívánják, lehetővé téve a kérelmező számára, hogy kifejthesse álláspontját ezen indokokkal kapcsolatban. Végül ugyanezen cikk (7) bekezdése értelmében az olyan határozatnak, amely a kérelmezőre nézve hátrányos következményekkel jár, meg kell jelölnie azokat az okokat, amelyek azt indokolják, és meg kell említenie a „[Vámkódex] 44. cikk[é]ben meghatározott jogorvoslati jogot”, mivel e jogorvoslati kérelmet az utóbbi cikk (3) bekezdésének megfelelően „abban a tagállamban kell benyújtani, ahol a határozatot hozták vagy annak meghozatalát kérték”.
- 58 Ami a Vámkódex 5. cikkének 39. pontját illeti, amely a „határozat” fogalmát úgy határozza meg, mint amely „a vámhatóságoknak a vámjogszabályokkal kapcsolatos bármely olyan aktusa, amellyel egy konkrét esetben döntést hoznak, és amely az érintett személyre vagy személyekre joghatással van”, e rendelkezés nem hagy kétséget afelől, hogy a nemzeti vámhatóságok rendelkeznek hatáskörrel arra, hogy e kódex alkalmazásában határozatot hozzanak.

- 59 Kétségtelen, hogy az aktív feldolgozásra vonatkozó engedély megszerzéséhez szükséges kumulatív feltételek közül a Vámkódex 211. cikke (4) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a gazdasági feltételek teljesülnek, és (6) bekezdésében előírja, hogy e feltételeket „uniós szinten” kell megvizsgálni. Mindazonáltal e kódex 211. cikke (1) bekezdése a) pontjának, 211. cikke (4) bekezdése b) pontjának és 211. cikke (6) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy az ilyen vizsgálat abba az eljárásba illeszkedik, amelynek eredményeként a nemzeti vámhatóságok az erre vonatkozó engedély iránti kérelmet követően meghozzák a végleges határozatot, és csupán ezen eljárás közbenső szakaszát képezi.
- 60 Így, míg a Vámkódex 211. cikke (1) bekezdésének a) pontja az aktív feldolgozási eljárásra vonatkozó döntéshozatali jogkört kifejezetten a nemzeti vámhatóságokra ruházza, e kódex 211. cikke (4) bekezdésének b) és (6) bekezdése a gazdasági feltételek vizsgálata keretében nem ruház saját döntéshozatali jogkört uniós jogalanyra.
- 61 E megállapítást megerősíti az a tény, hogy a Vámkódex 22. cikkében és 44. cikkének (3) bekezdésében az illetékes vámhatóság által a kérelem nyomán hozott határozatok tekintetében előírtaktól eltérően e kódex egyetlen rendelkezése sem kötelezi arra az uniós jogalanyt, amelynek a gazdasági feltételek vizsgálatát el kell végeznie, hogy e vizsgálat eredményéről értesítse a kérelmezőt, vagy közölje vele az ezen eredményhez vezető indokokat. Ezenkívül ebben az összefüggésben egyetlen rendelkezés sem biztosít jogorvoslati jogot a kérelmező számára ilyen eredmény ellen.
- 62 Egyébiránt a fellebbezők állításával ellentétben a Vámkódex rendelkezéseiből nem következik, hogy az illetékes vámhatóság szerepe a gazdasági feltételek uniós szintű vizsgálata végén elért eredmény végrehajtására korlátozódik. E kódex és különösen annak 211. cikke ugyanis nem ruházza fel azon uniós jogalanyt, amelynek a gazdasági feltételek vizsgálatát el kell végeznie, hogy a tisztán közbenső és előkészítő intézkedéseken kívül más intézkedést hozzon.
- 63 Másodszor, ami a gazdasági feltételek uniós szinten történő vizsgálatára alkalmazandó, a Vámkódex 211. cikkének (6) bekezdése értelmében alkalmazandó eljárási szabályokat illeti, a végrehajtási rendelet 259. cikke (1) és (4) bekezdésének együttes olvasatából kétségtelenül az következik, hogy amennyiben ilyen vizsgálatra van szükség, az a Bizottság feladata, és azt a tagállamok képviselőiből álló szakértői csoporttal együtt kell elvégezni az illetékes vámhatóság által a Bizottság rendelkezésére bocsátott információk alapján. Ezenkívül a végrehajtási rendelet 259. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság feltünteti a gazdasági feltételek uniós szinten végzett vizsgálatának eredményét a „megállapításokban” és azokat az illetékes vámhatóság és az összes többi, hasonló kérelmekkel vagy engedélyekkel foglalkozó vámhatóság „figyelembe veszi”.
- 64 Így a végrehajtási rendelet 259. cikke megerősíti azt a megállapítást, hogy azok a megállapítások, amelyekre a Bizottság a gazdasági feltételek vizsgálatát követően jutott, egyszerű közbenső intézkedésnek minősülnek, amelyek célja, hogy előkészítsék a vámhatóságoknak az aktív feldolgozás engedélyezése iránti kérelemre vonatkozó végleges határozatát.
- 65 Ugyanis, amint arra a főtanácsnok az indítványának 52. pontjában lényegében rámutatott, a végrehajtási rendelet 259. cikke (5) bekezdésének első albekezdésében szereplő „figyelembe véve” kifejezés – figyelemmel az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentésére – bizonyos mérlegelési mozgásteret enged az illetékes vámhatóságnak arra vonatkozóan, hogy milyen módon kell eleget tenni a Bizottság gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításainak. E kifejezés tehát magában foglalja, hogy az illetékes vámhatóság megvizsgálja a Bizottság megállapításait, és abban az esetben, ha nem ért egyet azzal, indokolja az azok figyelmen kívül hagyásáról szóló határozatát (lásd analógia útján: Friesland Coberco ítélet, 27. pont).

- 66 Igaz, hogy – amint azt a fellebbezők hangsúlyozzák – a végrehajtási rendelet 259. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően az aktív feldolgozás engedélyezése iránti kérelmet elbíráló illetékes vámhatóság, amennyiben a gazdasági feltételek uniós szintű vizsgálata szükséges a Vámkódex 211. cikkének (6) bekezdése értelmében, köteles vizsgálatot kérve haladéktalanul továbbítani az ügyet a Bizottságnak.
- 67 Mindazonáltal, hasonlóan ahhoz, amit a Bíróság a Friesland Coberco ítélet 28. és 29. pontjában a 2913/92 rendeletet illetően lényegében megállapított, az illetékes vámhatóság azon kötelezettsége, hogy bizonyos körülmények között továbbítsa az ügyet a Bizottságnak, nem jelenti azt, hogy e hatóság köteles követni az ezen intézmény által megfogalmazott megállapításokat. Amint azt a Törvényszék a megtámadott végzés 53. és 54. pontjában helyesen hangsúlyozta, amelyeket a jelen fellebbezés keretében nem kifogásoltak, az a körülmény, hogy a gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításokat a Bizottság, és nem pedig – amint a 2913/92 rendelet hatálya alatt történt – az utóbbi rendelet által felállított bizottság fogalmazta meg, nem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 64. pontjában rámutatott, az említett vizsgálat célja azonos marad, mivel kizárólag a vizsgálatot végző személy változott.
- 68 Ezenkívül a nemzeti vámhatóságok azon kötelezettsége, hogy amennyiben el kívánnak térni a Bizottság megállapításaitól, döntéseiket e tekintetben indokolják, megerősíti azt a megállapítást, amely szerint e megállapítások nem váltanak ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek jelentősen módosíthatnák a fellebbező jogi helyzetét. Ugyanis, amint arra a főtanácsnok az indítványának 70. pontjában lényegében rámutatott, ha ezen indokolási kötelezettség a Bizottság megállapításaiban kifejtett bizonyos joghatás fennállására utal, e hatás nem elegendő ahhoz, hogy ezen indítványnak az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi jelleget kölcsönözzön.
- 69 Ami a fellebbezőknek a végrehajtási rendelet 259. cikke (5) bekezdése második albekezdésének szövegére alapított érvét illeti – amely rendelkezés lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy kereseti kérelmeiben pontosítsa, hogy a vizsgálat tárgyát képező eset egyedi, és ezért nem szolgálhat precedensként más kérelmek vagy engedélyek tekintetében –, e rendelkezésből az sem következik, hogy a Bizottság jogosult lenne olyan kötelező joghatásokat kiváltó jogi aktusokat elfogadni, amelyek valamely fellebbező érdekeit érinthetik, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét. Az érintett nemzeti vámhatóságok ugyanis még ilyen esetben is eltérhetnek e megállapításoktól, feltéve hogy határozataikat ebben az értelemben indokolják.
- 70 Végül, amennyiben a fellebbezők a közigazgatási megállapodásra hivatkoznak azon álláspontjuk alátámasztása érdekében, amely szerint a Bizottságnak a gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításai az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősülnek, amint arra a Törvényszék a megtámadott végzés 67. pontjában helyesen emlékeztetett – amely pont a jelen fellebbezés keretében nem vitatott –, noha a közigazgatási gyakorlat érvényes jogalapnak tekinthető az ilyen megállapítások jellegének értelmezéséhez, nem rendelkezik kötelező erővel, és így nem módosíthatja azt.
- 71 Márpedig a végrehajtási rendelet 259. cikkének a jelen ítélet 63–69. pontjában kifejtett értelmezésére tekintettel a Törvényszék a megtámadott végzés 68. pontjában szintén helyesen utasította el a közigazgatási megállapodásban szereplő értelmezést, mint amely nem felel meg magának a végrehajtási rendeletnek.
- 72 E körülmények között a közigazgatási megállapodás nem kérdőjelezheti meg a Vámkódex és a végrehajtási rendelet jelen ítélet 56–69. pontjában szereplő rendelkezéseinek értelmezését, így a fellebbezők e megállapodásra alapított érvének nem lehet helyt adni. Az a körülmény, hogy a jelen ügyben az illetékes vámhatóság úgy hozta meg határozatát, hogy úgy vélte kötelezők rá a vitatott megállapítások, nem jár azzal a hatással – amint arra a főtanácsnok indítványának 61. pontjában rámutatott –, hogy ezen indítvány jogi kötőerővel bíró jogi aktusnak minősül.

- 73 Ebből következik, hogy nem lehet helyt adni a fellebbezők annak bizonyítására irányuló érvelésének, hogy a Törvényszék azon kérdés értékelése keretében, hogy a vitatott megállapítás az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktusnak minősül-e, három tekintetben tévesen alkalmazta a jogot, egyrészt a Vámkódex, a felhatalmazáson alapuló rendelet és a végrehajtási rendelet gazdasági feltételek vizsgálatára irányuló eljárásra vonatkozó, másrészt pedig a közigazgatási megállapodás rendelkezéseinek értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatban.
- 74 Következésképpen az első, a második és a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 75 A harmadik jogalapban a fellebbezők azzal érvelnek, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott végzés 60. és 61. pontjában, amikor úgy ítélte meg, hogy a 2454/93 rendelet 504. cikke (4) bekezdésének a Bíróság által a fent hivatkozott Friesland Coberco ítéletben elfogadott értelmezése a jelen ügyben alkalmazandó végrehajtási rendelet 259. cikkének (5) bekezdésének értelmezésére is érvényes. Vitatják a Törvényszék azon következtetését, amely szerint e két rendelkezés „egyenértékűnek tekinthető”.
- 76 E megállapítással szemben a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Friesland Coberco ítélet alapjául szolgáló ügy tárgyát képező vámfelügyelet melletti feldolgozási eljárás már nem szerepel a Vámkódexben. E módosítás egyébiránt a „gazdasági feltételek” fogalmának megváltoztatását eredményezte. Ezenkívül a 2913/92 rendelettel létrehozott bizottságnak már nincs szerepe a gazdasági feltételek vizsgálata során, mivel az e feltételekre vonatkozó megállapítást jelenleg a Bizottság hozza meg.
- 77 Emellett a fellebbezők rámutatnak arra a különbségre, amely egyrészt a 2454/93 rendelet 502. cikke (1) bekezdésének, másrészt pedig a Vámkódex 211. cikke (6) bekezdésének és a végrehajtási rendelet 259. cikke (1) bekezdésének megfogalmazása között áll fenn. A végrehajtási rendelet 259. cikkének (5) bekezdésében szereplő „figyelembe kell venni” kifejezést tehát úgy kell értelmezni, hogy a Bizottságnak a gazdasági feltételekre vonatkozó megállapításai kötelezőek a nemzeti vámhatóságok számára.
- 78 A Bizottság vitatja a jelen jogalap megalapozottságát.

A Bíróság álláspontja

- 79 A megtámadott végzés 60. és 61. pontja ellen irányuló jelen jogalapban a fellebbezők azt állítják, hogy figyelembe véve a vámjogszabályokban a 2913/92 rendelet és a 2454/93 rendelet Friesland Coberco ítéletben elfogadott értelmezése óta bekövetkezett változások terjedelmét, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a 2454/93 rendelet 504. cikkének (4) bekezdése és a 2913/92 rendelet 259. cikke (5) bekezdésének első albekezdése azonos tartalmú rendelkezésnek minősül, és ezáltal a Bíróság a második rendelkezést azon értelmezéssel azonos tartalmúnak tekintette, amelyet ezen ítéletben az előbbi rendelkezésnek adott, abban az értelemben, hogy a 2913/92 rendelet által bevezetett bizottság következtetései nem bírnak kötelező erővel a nemzeti vámhatóságok tekintetében.
- 80 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a jelen ítélet 56–69. pontjában kifejtett megfontolásokra tekintettel a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott végzés 60. és 61. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 2454/93 rendelet 504. cikke (4) bekezdésének a Bíróság által

Friesland Coberco ítéletben elfogadott értelmezése releváns marad a végrehajtási rendelet 259. cikke (5) bekezdése első albekezdésének értelmezése szempontjából, tekintettel arra, hogy e rendelkezés közül az előbbit és az utóbbit egyenértékűnek lehet minősíteni.

- 81 E feltételek mellett nem fogadható el a fellebbezők annak bizonyítására irányuló érve, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a 2454/93 rendelet 504. cikke (4) bekezdésének a Bíróság által a fent hivatkozott Friesland Coberco ítéletben elfogadott értelmezése a jelen ügyben alkalmazandó végrehajtási rendelet 259. cikkének (5) bekezdésére is érvényes.
- 82 Következésképpen a harmadik jogalapot mint megalapozatlant ugyancsak el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvei

- 83 A jelen jogalappal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem állapította meg, hogy a vitatott megállapítás az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyükben érinti őket.
- 84 A Bizottság úgy véli, hogy e jogalap hatástalan, és mindenesetre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

- 85 Mivel a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vitatott megállapítás nem minősül megtámadható jogi aktusnak az EUMSZ 263. cikk értelmében, nem róható fel neki, hogy tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem vizsgálta meg, hogy a fellebbezőket az ilyen jogi aktus az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül és személyükben érintette-e. Megtámadható aktus ellen irányuló kérelem hiányában ugyanis a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, még ha feltételezzük is, hogy a fellebbezőket – amint azt állítják – közvetlenül és személyükben érintik a vitatott megállapítások.
- 86 Ilyen körülmények között az ötödik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 87 Mivel a kereset öt jogalapja közül egyiknek sem lehet helyt adni, a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 88 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése alapján a Bíróság határoz a költségekről, ha a fellebbezés megalapozatlan.
- 89 Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 90 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a C-572/18. P. sz. ügyben a fellebbezést elutasítja.

2) A thyssenkrupp Electrical Steel GmbH és a thyssenkrupp Electrical Steel Ugo a saját költségein felül viseli az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket is.

Aláírások